

РЕШЕНИЕ

№ 1207

гр. Варна, 19.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ТО, в публично заседание на двадесет и девети октомври през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Мария К. Терзийска

Членове: Диана К. Стоянова
Елина Пл. Карагьозова

при участието на секретаря Албена Ив. Янакиева
като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Въззивно гражданско дело № 20253100501802 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по постъпила въззивна жалба от „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ - ВАРНА“ ООД, ЕИК 103002253, гр. Варна, срещу Решение № 2245/16.06.2025г., постановено по гр. д. № 3737/2024 г. на ВРС, 40 с-в, с което въззивникът е осъден да изпълни реално задълженията си по Договор от 22.05.2023 год. за изпълнение на строително-монтажни работи, представляващи връзка на водопроводно отклонение към съществуващ уличен водопровод и направа на водомерен възел и съгласно съгласуван инвестиционен проект по част В и К.

Според жалбоподателя решението е неправилно, поради нарушен материален закон и допуснати пропуски при прилагане на съдопроизводствените правила. Същото е и необосновано. Счита, че съдът недопустимо се е намесил в облигационното правоотношение между страните, осъждайки ответника да изпълни СМР, които са извън предмета на договора от 22.05.2023г., а именно изграждане на водопроводно отклонение за поземлен имот с идент. № 37099.501.286 по КKKP. Съгласно процесния договор, ответникът се е задължил да направи единствено връзка към съществуващ уличен водопровод, водомерен възел и завършване на монтажна част, които са отразени в КСС към договора. Същият не е поемал ангажимент да изгради самото сградно водопроводно отклонение. Освен това счита, че е налице и законова пречка за изграждането му, доколкото титуляр на

съответното разрешително за строеж е единствено ищецът. В тази връзка, изразява несъгласие с извода на съда, че направата на водопроводното отклонение не може да бъде вменено в тежест на потребителя – ищец. Същевременно посочва, че е изпълнил всички необходими подготвителни действия, които предхождат изпълнението на неговото задължение по договора от 22.05.2023г., което се изразява единствено в изграждане на връзката между съществуващия уличен водопровод и водопроводното отклонение към имота, когато то бъде изградено, а в настоящия случай не е. На следващо място счита, че съдът е нарушил разпоредбата на чл. 154, ал. 4 вр. ал. 2, т. 4, предл. последно ЗУТ, осъждайки го да изгради въпросното отклонение без монтиране на пожарен хидрант – изискване, което е предвидено в инвестиционния проект част „ВиК“. Накрая посочва, че съдът не е разграничил СМР по изграждане на водопроводно отклонение и СМР по изпълнение на връзка между съществуващ уличен водопровод и съществуващо водопроводно отклонение. Моли за отмяна на решението и отхвърляне на иска. Претендира разноски и за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна И. Д. И., чрез адв. Д. Д. депозира отговор на въззивната жалба, в който излага становище за нейната неоснователност. Счита, че задължение на ответника е не само да присъедини потребителя към водопреносната система, а и да изгради въпросното водопроводно отклонение, вкл. уличния пожарен хидрант, изграждането на които съоръжения не може да се вменят в негова тежест. Моли за потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на разноски за въззивното производство.

В съдебно заседание всяка от страните поддържа собствените си аргументи и по същество на спора.

Съдът, след като прецени, че е сезиран с редовна и допустима за разглеждане жалба, подадена от лице, легитимирано чрез правен интерес от обжалване акта на ВРС и като съобрази доводите на страните, приема за установено следното **от фактическа и правна страна:**

В исковата молба И. И. твърди, че е собственик на имот, находящ се в с. Кичево, обл. Варна с идентификатор № 30799.501.286, за присъединяването на който към ВиК мрежата е сезирал надлежно ответника „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД. За целта, на 31.08.2021 г. е подписан предварителен договор за присъединяване, а на 22.05.2023 г. втори договор за изпълнение на СМР, за които е заплатил сума от 1285.26 лева с ДДС по издадена от насрещната страна, фактура. След посещение на служители на ВиК дружеството, е заявен отказ от изпълнение на СМР, поради неизграден противопожарен хидрант на уличното платно, извън границите на имота на ищеца. Последвалите опити да се уточнят позициите в посока изпълнение на задълженията по договора от страна на ответника, останали неуспешни като ищецът бил уведомен и с писмо, получено на 18.08.2023 г., че ответникът отказва изпълнение на СМР. На 17.10.2023 г. ответникът уведомил по имейл ищеца, че ще изпълни ВиК връзката, но на практика това не е сторено. Претендира, по подробно развити аргументи, че поведението на ответника е в нарушение на закона и договора и отправя искане до съда за осъждането му да изпълни реално задълженията си.

Основателността на иска е оспорена в депозирания отговор по чл. 131 от ГПК. Ответникът твърди, че не е отказвал да изпълни връзката между уличния водопровод и водопроводното отклонение към имота на ищеца, за което е

издадена и нарочна Заповед № ЗД-186/23.05.2023 г. от Управителя на дружеството. Настоява, че претенцията на ищеца е ответникът да изпълни СМР в нарушение на инвестиционния проект по част „ВиК“, т.е. без да бъде монтиран пожарен хидрант и в отклонение от параметрите на договора. Счита, че искът следва да бъде отхвърлен.

Решението на ВРС е валидно и допустимо, поради което и съдът е ограничен при преценка законосъобразността на акта от доводите, развити в жалбата.

Фактологията е установена правилно и в съответствие с доказателствата по делото, поради което и се възпроизвежда накратко.

Според изходни данни за изготвяне на инвестиционен проект за сградни ВиК отклонения, издадено от ответника на 08.10.2020 г., дружеството е уведомило инвеститора (ищец) за възможността за присъединяване на имота към съществуващия уличен водопровод, след проектиране и изграждане на сградно водопроводно отклонение (СВО), което следва да се съобрази с приложимите нормативни актове (описани в изходните данни) като проектът следва да се представи за съгласуване във „ВиК – Варна“ ООД.

На 31.08.2021 г. страните са встъпили в правоотношение по предварителен договор за присъединяване към водопроводната и канализационна система на собствен на ищеца обект, находящ се в с. Кичево, обл. Варна с идентификатор по КKKP № 30799.501.286. В т.2 е уговорено, че присъединяването ще се изпълни съгласно одобрения инвестиционен проект на клиента (ищец), който според т.3 има право да поиска ВиК дружеството да изпълни инвестиционния проект, т.е. СМР по присъединяването, срещу заплащане. В тази връзка, на 22.05.2023 г., между страните е сключен и договор за СМР, според съдържанието на чл. 1.1. от който, собственикът на имота е възложил на дружеството да изпълни СМР, а именно връзка на водопроводно отклонение към съществуващ уличен водопровод и направа на водомерен възел. Според чл. 1.2., при необходимост от допълнителни СМР, които не са посочени в офертата на изпълнител, окончателният обем на действително изпълнените СМР ще бъде посочен в нарочен акт при приемането им. Със Заповед № ЗД-186/23.05.2023 г. Управителят на ВиК дружеството е определил и конкретно лице за технически ръководител на обект: „връзка за водопроводно отклонение“. В представения на л. 20 от първоинстанционното дело документ, именован „Информация относно график за изпълнение на СМР“ като видове СМР са посочени: връзка към съществуващ водопровод, направа на водомерен възел и завършване на монтажни работи.

По уговорената цена и нейното заплащане страните не повдигат спор.

Не е спорно и, че ВиК дружеството не е изпълнило ангажиментите по договора, което се установява от неоспорената кореспонденция между страните. Аргументите, изтъкнати от ВиК оператора са, че ищецът следва да изпълни задълженията си по чл. 5.4. от договора като към ел.писмо от 09.10.2023 г. е приложено и копие на сключения със строителя договор, като частта, касаеща изкопни работи за СВО за съответния обект е в анекс 1.

Според заключението по СТЕ, изготвено в производството пред ВРС, кредитирано от настоящия състав като обективно и компетентно дадено, включително и устните обяснения на експерта във въззивната инстанция, при допуснатото непосредствено изслушване се установява, че водомерната шахта

в имота е изградена на 2 м. от външната ограда, комплектувана е с необходимите фитинги и водомерно измервателно устройство, извършени са и изкопни работи в имота на ищеца, недовършен е изкопа за скачване на СВО към уличния водопровод, извън границите на имота.

Спорът се свежда до това чие е задължението за изграждане на СВО, доколкото според ответната страна, не е нейно съгласно уговорените параметри в сключения договор за СМР, тъй като е упоменато единствено изграждане на връзка на СВО, а не самото отклонение.

Разрешението се извлича от относимите нормативни разпоредби на ЗУТ и Наредба № 4/2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационни системи, издадена от МРРБ.

Съгласно чл. 64 ал.3 от ЗУТ, проводите и съоръженията на техническата инфраструктура, част от които са и линейните инженерни мрежи на водоснабдяването и канализацията, включително пожарни хидранти, съгласно §5 т.31 от ЗУТ, се изграждат, поддържат и ремонтират от и за сметка на държавата, общините или съответните експлоатационни дружества, освен ако в специален закон е предвидено друго, каквото в конкретния случай не е предвидено. За сравнение, за сметка на възложителя са дейности, свързани с изменение положението или устройството на заварени строежи - подземни и надземни мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура при ново строителство (чл. 64 ал.5 от ЗУТ).

Аналогично, според чл. 7 ал.3 на упоменатата Наредба, водопроводните отклонения с водомерните възли и канализационните отклонения са част от общите мрежи на водоснабдителните и канализационните системи **и се изграждат и поддържат от операторите**. В задълженията на потребителя, посочени в ал.4 на цитираната наредба, такова за изграждане на СВО отсъства. Според чл. 9б от Наредбата, такси за административно-технически услуги, които предоставят операторите се събират в хипотезите по чл. 13 ал.5 и чл. 14б ал.3 от същия нормативен акт, които не са относими към изграждане на СВО. А когато е предвидено задължение, относимо към ВиК съоръженията, което следва да се изпълни за сметка на потребителя, това изрично е упоменато в Наредбата (напр. чл. 15 ал.2).

В контекста на изложеното, изграждането на СВО, включително финансовото му обезпечаване, е в тежест на ВиК предприятието. Не случайно, именно в тази връзка и договорът между страните за СМР, в съответствие с нормативните постановления, посочени по-горе, не съдържа описание на СМР-та, които не подлежат на договаряне между страните и заплащане от потребителя. Няма как връзката към СВО да бъде изградена без самото отклонение, поради корелативна свързаност. Затова и текстът на чл. 3 от Предварителния договор от 31.08.2021 г., съгласно който разходите по изграждането на елементи на техническата инфраструктура се възлагат на бъдещия абонат е в противоречие с нормативни разпоредби, анализирани по-горе и не следва да се прилага, респективно и след като ищецът е изпълнил задълженията си по чл. 4 от Наредбата като потребител и е заплатил допълнителните СМР по договора от 22.05.2023 г., то и ответникът следва да изпълни договора, включително изграждането на СВО.

Становището на експерта, обективизирано в приетото по делото заключение е именно в горния смисъл, поради което и се цени изцяло от съда.

Що се касае до пожарния хидрант, за това съоръжение важи гореизложеното – задължение за изграждането му има ответното дружество. Друг е въпросът относно съвместимостта му със СВО с оглед параметрите на водоподаване в процесното селищно образувание, отделно неизграждането му не е пречка за присъединяване на потребителя към водопреносната и канализационна мрежа за предоставяне на комплексно ВиК обслужване.

В контекста на изложеното, решението на първата инстанция не страда от визираните в жалбата пороци и ще бъде потвърдено в цялост като съдът препраща и към мотивите му, на осн. чл. 272 от ГПК.

По разноските:

На въззивната страна такива не се следват, от въззиваемата се претендират за възнаграждение на вещо лице и адвокатска защита. С оглед правния характер на спора и разрешаването му в едно съдебно заседание, намира, че възнаграждението следва да се редуцира до размер от 500 лева, съответно на обема оказана защита във въззивното производство (едно съдебно заседание, без събиране на нови доказателства), до който размер възражението за прекомерност е основателно.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 2245/16.06.2025г. на ВРС, по гр.д. № 20243110103737.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД, ЕИК 103002253, гр. Варна да заплати на И. Д. И., ЕГН *****, гр. Варна сумата от 540 (петстотин и четиридесет) лева разноси за вещо лице и адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78 ал.1 от ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, по аргумент на чл. 280, ал. 3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____